

ΕΚΘΕΣΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ:

ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ:

Δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΑΝΑΡΤΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:

25 Φεβρουαρίου 2020, 17:00

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΛΗΞΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΒΟΥΛΕΥΣΗΣ:

10 Μαρτίου 2020, 16:00

ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΩΝ

Υποβλήθηκαν συνολικά 18 σχόλια

ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ:

- **Άρθρο 1** – Σκοπός
3 Σχόλια
- **Άρθρο 3** – Υποχρέωση γνωστοποίησης
4 Σχόλια
- **Άρθρο 4** – Υποχρεώσεις οργανωτή
1 Σχόλιο
- **Άρθρο 7** – Απαγόρευση
2 Σχόλια
- **Άρθρο 8** – Περιορισμοί
3 Σχόλια
- **Άρθρο 13** – Προσωρινή και οριστική δικαστική προστασία
2 Σχόλια
- **Άρθρο 14** – Ποινικές και αστικές κυρώσεις
2 Σχόλια
- **Άρθρο 15** – Εξουσιοδότηση
1 Σχόλιο

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΧΟΛΙΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΧΟΛΙΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΗΣ:

Τα σχόλια αφορούν στα άρθρα 1, 3-4, 7-8 και 13-15 του σχεδίου νόμου.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΣΧΟΛΙΩΝ ΚΑΤ' ΑΡΘΡΟ:

ΑΡΘΡΟ 1:

Άρθρο 1
Σκοπός

Σκοπός του παρόντος νόμου είναι η διασφάλιση της άσκησης του δικαιώματος του συνέρχεσθαι δημοσίως σε υπαίθριο χώρο, σύμφωνα με το άρθρο 11 του Συντάγματος και το άρθρο 11 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, κατά τρόπο ώστε να μην εκτίθεται σε σοβαρό κίνδυνο η δημόσια ασφάλεια και να μην διαταράσσεται υπέρμετρα η κοινωνικοοικονομική ζωή ορισμένης περιοχής.

ΣΧΟΛΙΑ:

Σχόλιο 1: το δικαίωμα πρέπει να αναφερθεί αν θα αφορά μόνο Έλληνες πολίτες ή και πολίτες Ε.Ε. ή θα αφορά όλους τους πολίτες

Σχόλιο 2: Παρότι το παρόν Σχέδιο Νόμου πράγματι προβλέπεται από το άρθρο 11 του Συντάγματος, η δημοκρατικότητά και συνταγματικότητά του είναι αμφίβολη. Κατ' αρχάς, το άρθρο 11 με τη σημερινή του μορφή εμφανίζεται για πρώτη φορά στο Σύνταγμα του 1975. Το αμέσως προηγούμενο Σύνταγμα, αυτό του 1952, αναφέρει για το δικαίωμα του συνέρχεσθαι στο άρθρο 10 «Οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι ἡσυχῶς καὶ ἀόπλως. Μόνον εἰς τὰς δημοσίας συναθροίσεις δύναται νὰ παρίσταται ἡ ἀστυνομία. Αἱ ἐν ὑπαίθρῳ συναθροίσεις δύνανται ν' ἀπαγορευθῶσιν ἂν ὡς ἐκ τούτων ἐπίκειται κίνδυνος εἰς τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν.» Με το άρθρο αυτό δεν υπήρχε πρόβλεψη για νόμο που θα περιόριζε το δικαίωμα του συνέρχεσθαι, ιδίως με το πρόσχημα της «διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής».

Το πρώτο νομοθέτημα που περιόριζε το δικαίωμα του συνέρχεσθαι ήταν το Νομοθετικό Διάταγμα 794 του 1971, όταν «πρωθυπουργός» ήταν ο Γεώργιος Παπαδόπουλος. Μάλιστα, βάσει αυτού του διατάγματος υπήρξε και η πρόβλεψη για αντίστοιχο νόμο στο Σύνταγμα της Μεταπολίτευσης. Οπότε εδώ γεννάται η πρώτη απορία για τη δημοκρατικότητα του παρόντος Σ/Ν, αφού στην ουσία αποτελεί αντικατάσταση ή/και επικαιροποίηση νομοθετήματος της Χούντας.

Η άλλη απορία περί της δημοκρατικότητας του παρόντος Σ/Ν είναι το αποτέλεσμα των αντίστοιχων νομοθετημάτων γενικώς στην ανθρώπινη ιστορία. Στην ουσία δεν προστατεύουν την κοινωνική συνοχή, αλλά προστατεύουν το κράτος από αντιφρονούσες κινητοποιήσεις πολιτών. Τρανέστερο παράδειγμα ίσως αποτελεί το Αμερικανικό Civil Rights Movement, όταν αγωνιστές όπως ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ συνελήφθησαν επανειλημμένως με την κατηγορία της συναθροίσεως χωρίς άδεια.

Γενικά αναρωτιέται κανείς τον λόγο εφαρμογής τέτοιου νόμου. Αν κρίνει κανείς από την προεκλογική, αλλά και τη μετεκλογική ρητορεία της κυβέρνησης, υπάρχει «παράπονο» για τις πορείες που «κλείνουν δρόμους» και για τις απεργίες που υποτίθεται κωλύουν την καθημερινότητα των πολιτών. Όταν ακροδεξιές ομάδες έκαναν κινητοποιήσεις, κλείνοντας δρόμους, κατά των προσφύγων μοιράζοντας φέιγ βολάν της Χρυσής Αυγής, η κυβέρνηση δεν έβγαλε άχνα. Όταν κατέβηκαν εκατοντάδες χιλιάδες στο Σύνταγμα παραλύοντας την Αθήνα για τη Συμφωνία των Πρεσπών, η ΝΔ δεν είπε λέξη. Όταν όμως υπήρξαν απεργίες και κινητοποιήσεις κατά της επαναφοράς του νόμου Διαμαντοπούλου στην Παιδεία, κατά της μονιμοποίησης του νόμου Κατρούγκαλου στο ασφαλιστικό, και γενικά κατά νομοθετημάτων της παρούσας κυβέρνησης, τότε μόνο «θυμήθηκε» τους δύστυχους ταλαιπωρημένους πολίτες. Μάλιστα, έχουν γίνει απανωτές αναφορές σε «50 άτομα», που υποτιμά και εξευτελίζει το ρόλο των κοινωνικών διεκδικήσεων και των μαζικών

κινητοποιήσεων φοιτητών, εργαζομένων και συνταξιούχων, αλλά και υπονοεί ότι εάν η διεκδίκηση είναι από λίγους, τότε αυτή δεν έχει σημασία. Πόσο, άλλωστε, κωλύουν τις ζωές εκατομμυρίων, όπως έχει πει ο πρωθυπουργός, οι «λίγες δεκάδες», και πόσο ένας Υπουργός που ανεβάζει το όριο συνταξιοδότησης στα 72 έτη, ή που κόβει μονομερώς κατά €160 τον κατώτατο μισθό; Ο λαός θυμάται. Πράγματι, το δικαίωμα αυθαίρετης, ουσιαστικά, απαγόρευσης ή περιορισμού μιας συναθροίσεως και η ποινικοποίηση των απαγορευμένων συναθροίσεων επιτρέπει σε μία κυβέρνηση να ποινικοποιεί την διαφωνία και την αντιπολίτευση. Ποια δημοκρατία απαγορεύει τη αντιπολίτευση; Η ελεύθερη έκφραση λόγου, μαζί και η έκφραση πολιτικών αιτημάτων, είναι προαπαιτούμενα ενός δημοκρατικού καθεστώτος. Αυτό αποτελούν, άλλωστε, οι πορείες που «κλείνουν τον δρόμο»: έκφραση πολιτικών αιτημάτων. Παρότι αυτοσκοπός τους δεν είναι η παρακώλυση της «κανονικότητας», εάν δε μαζευτούν οι άνθρωποι δημοσίως, εάν δεν φωνάξουν τα αιτήματά τους, εάν δεν υποχρεώσουν την κυβέρνηση και τις άλλες μερίδες του λαού να ακούσουν τα αιτήματα αυτά, έστω κλείνοντας για μία ώρα έναν δρόμο(!), πώς θα εξασφαλιστούν τα δικαιώματα που διεκδικεί ο λαός; Όταν, μάλιστα, προβλέπεται «φακέλωμα» των διοργανωτών, σε πρώτο χρόνο, και «απονομή» της αστικής ευθύνης αποζημίωσης σε αυτούς, αποθαρρύνονται περισσότερο οι κοινωνικές διεκδικήσεις. Πώς, άλλωστε, προστατεύεται η συναθροίση και ο διοργανωτής της από προβοκάτσιες; Γεννάται και το άλλο ερώτημα: σε μία χρονική περίοδο απανωτών, σχεδόν καθημερινών καταγγελιών για αστυνομική βία και αυθαιρεσία, ιδίως ως απάντηση σε (νόμιμες) λαϊκές κινητοποιήσεις, με πιο πρόσφατο παράδειγμα η επίθεση σε φοιτητική πορεία στην οδό Πανόρμου και τα βασανιστήρια που ακολούθησαν στον αντίστοιχο σταθμό Μετρό, πώς θα προστατευθούν οι πολίτες από αντίστοιχα και χειρότερα κρούσματα βίας σε περίπτωση «παράνομης» συναθροίσεως; Πώς θα προστατευθεί γενικότερα το δικαίωμα του συνέρχεσθαι από την αυθαιρεσία; Ως προς τη συνταγματικότητα του σχεδίου νόμου, θα παρέθετα το άρθρο του δικηγόρου Στέργιου Σερμπέτη στην Εφημερίδα των Συντακτών στις 20/02/2020, «Βάλλεται το δικαίωμα του συνέρχεσθαι», όπου αναφέρεται η παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας στις διατάξεις του Σ/Ν, η θέση εκτός νόμου των αυθόρμητων συγκεντρώσεων, η σχεδόν αδύνατη νόμιμη, βάσει του Σ/Ν, διεξαγωγή μεγάλων συναθροίσεων, καθώς και η προβληματική φύση της διαδικασίας προαναγγελίας και αδειοδοτήσεως των συναθροίσεων, ως προς τη δημοκρατικότητα και συνταγματικότητά της. Το παρόν Σ/Ν προσπαθεί να βάλει το συνέρχεσθαι «στον γύψο», όπως είχε πει ένας παλιός πραξικοπηματίας. Το δικαίωμα του συνέρχεσθαι κατακτήθηκε με αγώνες και με αίμα. Την άδεια για τις συναθροίσεις τη δίνει η δημοκρατία, και όχι η αστυνομία. Προτείνεται η απόσυρση του παρόντος σχεδίου νόμου, καθώς στην ουσία νομιμοποιεί και ανοίγει τον δρόμο για την καταπάτηση και τον περιορισμό θεμελιωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων. Παρότι η κατάργηση των αντιστοίχων νομοθετημάτων της Χούντας αποτελεί σίγουρα ευχάριστο γεγονός, η αντικατάστασή τους μηδενίζει την ευχαρίστηση αυτή. Θετική είναι η δημιουργία πλατφόρμας της ΕΛ.ΑΣ. για να γνωστοποιούνται οι κυκλοφοριακές ρυθμίσεις ώστε να μην υπάρχει ταλαιπωρία, αλλά μπορεί να δημιουργηθεί και εκτός του πλαισίου του παρόντος Σ/Ν. Το ελάχιστο ζητούμενο είναι να εφαρμοστούν οι διατάξεις του Συντάγματος του 1952 και τίποτα περισσότερο. Το ιδανικό είναι το δικαίωμα του

συνέρχεσθαι να αφεθεί ελεύθερο.

Σχόλιο 3: Σκοπός του παρόντος Σ/Ν δεν είναι η διασφάλιση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι, μια και το εν λόγω δικαίωμα διασφαλίζεται από το Σύνταγμα, άρθρ. 11. Αντίθετα, σκοπός είναι η διασφάλιση του περιορισμού των διαδηλώσεων, κατά το δοκούν από την αστυνομία με κριτήρια ασαφή και αόριστα, με σκοπό την περιστολή κεκτημένων δικαιωμάτων και την επιβολή σιωπητηρίου σε κάθε αντίθετη φωνή και άποψη. Τα δείγματα γραφής από την παρούσα κυβέρνηση δεν είναι και τα καλύτερα, για να ελπίζει κανείς κάτι διαφορετικό, δυστυχώς.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο 1: Η ρητή συνταγματική κατοχύρωση του δικαιώματος στη συνάθροιση από το ισχύον Σύνταγμα (αρ. 11 παρ. 1) μόνο υπέρ των Ελλήνων, δεν αποκλείει την άσκηση του δικαιώματος αυτού από τους αλλοδαπούς. Το δικαίωμα του συνέρχεσθαι αφορά όλους τους πολίτες, Έλληνες ή αλλοδαπούς υπηκόους, κάτι το οποίο προβλέπεται ήδη από την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), στις διατάξεις του άρθρου 11, σύμφωνα με το οποίο «1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα εις την ελευθερία του συνέρχεσθαι ειρηνικώς...». Επιπλέον, βάσει των διατάξεων του άρθρου 16 της ΕΣΔΑ, επιτρέπεται αναμφίβολα η επιβολή περιορισμών στην άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι από αλλοδαπούς, όχι όμως και η πλήρης απαγόρευση άσκησης αυτού. Κατόπιν των ανωτέρω, προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

Σχόλιο 2: Με τις διατάξεις του σχεδίου νόμου καλύπτεται ένα υπαρκτό κενό στην προστασία των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών υπό το ισχύον Σύνταγμα κατ' επιταγή της ειδικής επιφύλαξης υπέρ του νόμου, που καταλείπει η συνταγματική διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 11 προκειμένου να διαμορφωθεί ένα σύγχρονο νομικό πλαίσιο για την άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι και ειδικότερα τη διενέργεια δημοσίων συναθροίσεων. Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

Σχόλιο 3: Με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις επιδιώκεται η διασφάλιση της άσκησης του δικαιώματος του συνέρχεσθαι δημοσίως και εν υπαίθρω, εντός ενός ευλόγου θεσμικού πλαισίου, που πληροί την αρχή της αναλογικότητας και είναι εναρμονισμένο με τις επιταγές του άρθρου 11 του Συντάγματος και του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, ώστε αφενός μεν να διασφαλίζεται ισόρροπα η ακώλυτη άσκηση του συγκεκριμένου δικαιώματος των πολιτών, αφετέρου δε προστατεύεται η δημόσια ασφάλεια και να μην διαταράσσεται υπέρμετρα η κοινωνικοοικονομική ζωή ορισμένης περιοχής. Ταυτόχρονα, επιχειρείται η σαφής οριοθέτηση των αρμοδιοτήτων της αστυνομικής αρχής στο πλαίσιο έννομης τάξης που σέβεται και υπερασπίζεται τις εγγυήσεις του κράτους δικαίου. Για το λόγο αυτό ρυθμίζεται το δικαίωμα όχι μόνον της οριστικής αλλά και της προσωρινής δικαστικής προστασίας των θιγομένων από τα αστυνομικά μέτρα. Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

ΑΡΘΡΟ 3:

Άρθρο 3

Υποχρέωση γνωστοποίησης

1. Ο οργανωτής οφείλει να γνωστοποιήσει στην κατά τόπο αρμόδια αστυνομική ή λιμενική αρχή, την πρόθεσή του να καλέσει το ευρύ κοινό ή ορισμένες κατηγορίες προσώπων ή αριθμό συγκεκριμένων ατόμων να συμμετάσχουν σε δημόσια υπαίθρια συνάθροιση, σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο.
2. Η γνωστοποίηση γίνεται εγγράφως ή ηλεκτρονικά μέσω της διαδικτυακής πλατφόρμας της Ελληνικής Αστυνομίας και υποβάλλεται εγκαίρως πριν από την πραγματοποίηση της δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης. Η γνωστοποίηση περιλαμβάνει οπωσδήποτε τα στοιχεία ταυτότητας και επικοινωνίας του οργανωτή, τον ακριβή τόπο, τον χρόνο έναρξης και τον εκτιμώμενο χρόνο λήξης, τον σκοπό καθώς και το προτεινόμενο δρομολόγιο της συνάθροισης. Δεν απαιτείται γνωστοποίηση για τις δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις που πραγματοποιούνται για τον εορτασμό της Πρωτομαγιάς και της επετείου της 17ης Νοεμβρίου.
3. Αυθόρμητη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση που δεν έχει γνωστοποιηθεί κατά τα οριζόμενα στις προηγούμενες παραγράφους δύναται να επιτραπεί εφόσον δεν διαφαίνονται κίνδυνοι διασάλευσης της δημόσιας ασφάλειας ή σοβαρής διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής. Στην περίπτωση αυτή η αρμόδια αστυνομική ή λιμενική αρχή καλεί τους συμμετέχοντες να ορίσουν οργανωτή, ενώ δύναται να επιβάλει περιορισμούς σύμφωνα με το άρθρο 8. Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με αυτούς καθώς και με την υποχρέωση ορισμού οργανωτή, η αστυνομική ή λιμενική αρχή δύναται να προβεί στη διάλυση της ανωτέρω συνάθροισης.
4. Με απόφαση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη θεσμοθετείται ειδική ψηφιακή πλατφόρμα μέσω της οποίας παρέχεται ενημέρωση στους πολίτες για τις τρέχουσες συναθροίσεις και λοιπές εκδηλώσεις και τις σχετιζόμενες με αυτές κυκλοφοριακές ρυθμίσεις, καθορίζονται οι ειδικότεροι όροι λειτουργίας της ψηφιακής πλατφόρμας και κάθε αναγκαία λεπτομέρεια για την εφαρμογή της παρούσας.

ΣΧΟΛΙΑ:

<u>Σχόλιο</u>	<u>1:</u>	ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ	ΔΙΑΤΑΓΜΑ	ΥΠ'	ΑΡΙΘ.	794
Περὶ		δημοσίων			συναθροίσεων	
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ						1.
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ	ΚΑΙ	ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ	ΤΩΝ	ΔΗΜΟΣΙΩΝ	ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΕΩΝ	
[...]						
Ἄρθρον						3.
[...]						
«4. Ὁ πρόεδρος τῆς δημοσίας συναθροίσεως ὑποχρεοῦται νὰ γνωστοποιήσῃ ἐγγράφως ταύτην εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν τοῦ τόπου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἢ συνάθροισις μέλλει νὰ πραγματοποιηθῆ, τεσσαράκοντα ὀκτὼ τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ὥρας τῆς πραγματοποιησεώς						της.
5. Ἡ ἔγγραφος γνωστοποίησις τῆς δημοσίας συναθροίσεως ἐπιδίδεται εἰς τὴν ἀρμοδίαν						

άστυνομικήν ἀρχήν ἐπὶ ἀποδείξει βεβαιούση τὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὥραν ἐπιδόσεως καὶ δέον νὰ περιλαμβάνη:

α) Τὸ ὄνοματεπώνυμον καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ προέδρου τῆς συναθροίσεως καὶ πάντων τῶν κατὰ τὴν παράγραφον 3 υπευθύνων προσώπων.

β) Τὴν ἡμερομηνίαν καὶ ὥραν τῆς συναθροίσεως.

γ) Τὸν ἀκριβῆν τόπον, εἰς ὃν ἡ συνάθροισις μέλλει νὰ πραγματοποιηθῇ ἢ ἐν περιπτώσει κινουμένης συναθροίσεως (πορείας) τὴν αφετηρίαν, τὸ τέρμα καὶ τὴν διαδρομὴν, τὴν ὁποίαν αὕτη θὰ ἀκολουθήσῃ, καὶ

δ) Τὸν εἰδικὸν σκοπὸν τῆς συναθροίσεως.»

Ἡ συμπερίληψη προσωπικῶν δεδομένων τοῦ ἀνθρώπου ὁ οποίος λογίζεται ὡς ὀργανωτῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ πρῶτο βῆμα πρὶν τὴν ἀπαίτηση τῶν στοιχείων αὐτῶν γιὰ κάθε συμμετέχοντα στὴ συνάθροιση, μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει μορφή ἐκβιασμοῦ τῶν συναθροιζομένων, ἐνῶ μάλιστα στὸ ν.δ. 794 (ἄρθρο 2) ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀπαγόρευση τοῦ δικαιώματος στὸ συνέρχεσθαι ὀρισμένων ἀνθρώπων, ἀνάλογα μετὰ τὴν πολιτικὴ τους ταυτότητα. Ὅταν ἐπιβάλλεται μάλιστα καὶ ἡ ἀναφορὰ τοῦ σκοποῦ τῆς συναθροίσεως, δημιουργεῖται γόνιμο ἔδαφος γιὰ αὐθαίρετη ἀπαγόρευση συναθροίσεως μετὰ πολιτικὰ καὶ ἰδεολογικὰ κριτήρια.

Σε ἓνα νομοσχέδιο χωρὶς πιθανότητα περιορισμοῦ τοῦ συνέρχεσθαι, θὰ ὑπῆρχε τυχόν ἐπιχείρημα υπέρ τῆς γνωστοποίησης τόπου καὶ χρόνου τῆς συναθροίσεως, ὥστε νὰ ἐφαρμοστοῦν ἐγκαίρως οἱ κυκλοφοριακὲς ρυθμίσεις, τὸ ὁποῖο ὅμως θὰ ἦταν πάλι σαθρό. Ἡ παράγραφος 4 μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστεῖ ἐκτὸς τῶν πλαισίων τοῦ νόμου αὐτοῦ καὶ νὰ λειτουργήσῃ ὑπὸ πιο δημοκρατικῶν ὁρῶν, καὶ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ ἴσως θετικὸ στοιχεῖο τοῦ Σ/Ν.

Σχόλιο 2: Θεωρῶ λάθος τὸ συγκεκριμένο νομοθέτημα. Τὸ δικαίωμα τῆς συνάθροισης τῶν ἀνθρώπων εἶναι πολὺ βασικὸ καὶ δε θὰ πρέπει νὰ περιορίζεται τόσο υπέρμετρα καὶ αὐθαίρετα. Νομίζω ὅτι ὁ στόχος εἶναι ἡ καταστολὴ τῶν διαμαρτυριῶν καὶ ἡ θέσπισή του δὲν εἶναι αιτιολογημένη. Ἐλπίζω νὰ μὴ ψηφιστεῖ. Ὅπως καὶ νὰ ἔχει νομίζω ὅτι ὁ κόσμος ἀν θέλει νὰ διαμαρτυρηθεῖ γιὰ κάτι ποὺ τὸν ‘πνίγει’ θὰ τὸ κάνει αὐθόρμητα. Τι θὰ γίνῃ τότε; Θὰ γίνουν δικογραφίες γιὰ χιλιάδες άτομα ἀν δε δηλωθεῖ ὀργανωτῆς. Νομίζω ὅτι ὁ Νόμος αὐτὸς μας γυρνᾷ σε πολὺ ζοφερὲς ἐποχές.

Σχόλιο 3: Θεωρῶ αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο λανθασμένο καὶ επικίνδυνον γιὰ τὴν δημοκρατία. Ἐλπίζω νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν αὐτοὶ ποὺ καλοῦνται νὰ τὸ ψηφίσουν.

Σχόλιο 4: Μία αὐθόρμητη συνάθροιση ἐκ φύσεως καὶ ἐξ ὀρισμοῦ δὲν ἔχει ὀργανωτῆ, ὡς ἐκ τούτου εἶναι παράλογο νὰ ζητεῖται ἐπὶ τόπου ὁ ὀρισμὸς ὀργανωτῆ (ἀπὸ ποιον;), καὶ νὰ ἔχει δικαίωμα ἡ ἀστυνομία νὰ τὴν διαλύει ἀν δὲν ὀριστεῖ ὀργανωτῆς. Πόσο μᾶλλον ἐφόσον ἀναφέρεται ὅτι δὲν «διαφαίνονται κίνδυνοι διασάλευσης τῆς δημόσιας ἀσφάλειας ἢ σοβαρῆς διατάραξης τῆς κοινωνικοοικονομικῆς ζωῆς». Αὐτὸ τὸ ἄρθρο δίνει τὸ δικαίωμα στὴν ἀστυνομία νὰ διαλύσει ὁποιαδήποτε δημόσια συνάθροιση, εἴτε εἶναι διαμαρτυρία, εἴτε εἶναι παγκόσμιον ἡμέρα εἰρήνης πχ, εἴτε ὁποιοδήποτε παγκόσμιον κάλεσμα στὸ ὁποῖο μπορεῖ ὁ κόσμος νὰ ἀνταποκριθεῖ αὐθόρμητα. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ καταπατεῖ σοβαρὲς ἐλευθερίες τοῦ ἀτόμου καὶ εἶναι πολὺ επικίνδυνον γιὰ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο 1: Η υποχρέωση έγκαιρης γνωστοποίησης της δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης στην κατά τόπο αρμόδια αστυνομική ή λιμενική αρχή από τον οργανωτή της, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 3 του σχεδίου νόμου καθιερώνεται ώστε να ασκούνται εγκαίρως και αποτελεσματικότερα από την Ελληνική Αστυνομία ή το Λιμενικό Σώμα – Λιμενική Ακτοφυλακή οι κατά το Σύνταγμα και κατά τον νόμο αρμοδιότητές τους, και να εξασφαλίζεται ο επιδιωκόμενος σκοπός των ρυθμίσεων όπως αυτός προσδιορίζεται στο άρθρο 1 του σχεδίου νόμου. Οι λόγοι για τους οποίους μπορεί να επιβληθεί απαγόρευση προβλέπονται περιοριστικά στο άρθρο 7 του σχεδίου νόμου.

Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

Σχόλιο 2 και 3: Με τις διατάξεις του σχεδίου νόμου καλύπτεται ένα υπαρκτό κενό στην προστασία των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών υπό το ισχύον Σύνταγμα κατ' επιταγή της ειδικής επιφύλαξης υπέρ του νόμου, που καταλείπει η συνταγματική διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 11 προκειμένου να διαμορφωθεί ένα σύγχρονο νομικό πλαίσιο για την άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι και ειδικότερα τη διενέργεια δημοσίων συναθροίσεων.

Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

Σχόλιο 4: Με το άρθρο 3 καθιερώνεται υποχρέωση γνωστοποίησης της συνάθροισης στην κατά τόπο αρμόδια αστυνομική ή λιμενική αρχή από τον οργανωτή της, ώστε να ασκούνται εγκαίρως και αποτελεσματικότερα από την Ελληνική Αστυνομία ή το Λιμενικό Σώμα – Λιμενική Ακτοφυλακή οι κατά το Σύνταγμα και κατά τον νόμο αρμοδιότητές τους, και να εξασφαλίζεται ο επιδιωκόμενος σκοπός των ρυθμίσεων του σχεδίου νόμου όπως αυτός προσδιορίζεται στο άρθρο 1. Η διάλυση της μη γνωστοποιηθείσας αυθόρμητης συνάθροισης που δεν είναι δυνατός ο ορισμός οργανωτή, δεν είναι υποχρεωτική, αλλά δυνητική («...δύναται να προβεί...») και φυσικά λαμβάνονται υπόψη σε κάθε περίπτωση η αρχή της αναλογικότητας.

Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

ΑΡΘΡΟ 4:

Άρθρο 4

Υποχρεώσεις οργανωτή

Ο οργανωτής της συνάθροισης υποχρεούται να μεριμνά για την ομαλή διεξαγωγή της λαμβάνοντας κάθε αναγκαίο και πρόσφορο μέτρο. Ιδίως, ο οργανωτής της συνάθροισης:

α. συνεργάζεται άμεσα με την αρμόδια αστυνομική ή λιμενική αρχή και ιδίως με τον Αστυνομικό ή Λιμενικό Διαμεσολαβητή και συμμορφώνεται στις υποδείξεις τους παρέχοντας τη συνδρομή του στην προσπάθεια για την τήρηση της τάξης και την ομαλή πραγματοποίηση της συνάθροισης.

β. ενημερώνει τους μετέχοντες στη συνάθροιση για την υποχρέωσή τους να μη φέρουν και χρησιμοποιούν αντικείμενα πρόσφορα για την άσκηση βίας και ζητεί την παρέμβαση της αρμόδιας αστυνομικής ή λιμενικής αρχής για την απομάκρυνση ατόμων που φέρουν τέτοια αντικείμενα,

γ. ορίζει επαρκή αριθμό ατόμων, τα οποία παρέχουν συνδρομή στην περιφρούρηση της συνάθροισης.

ΣΧΟΛΙΑ:

Σχόλιο: Το παρόν άρθρο του προτεινόμενου Σ/Ν αναθέτει εξωπραγματικές υποχρεώσεις στον οργανωτή μίας συναθροίσεως. Παρότι η περίπτωση α μπορεί να θεωρηθεί από κάποιον καλοπροαίρετο αυτονόητη, τα πρόσφατα κρούσματα αστυνομικής βίας και αυθαιρεσίας προκαλεί απορίες για τη φύση και τον σκοπό των υποδείξεων της αστυνομικής ή λιμενικής αρχής. Η περίπτωση β αναθέτει στην ουσία ποινική ευθύνη στον διοργανωτή για την τυχόν οπλοφορία άλλων ανθρώπων, αγνοεί τον λόγο που υπάρχουν ορισμένα αμυντικά αντικείμενα σε ορισμένες κινητοποιήσεις, ενώ επιβάλλει αστυνομική παρέμβαση, καθ' υπόδειξη του διοργανωτή (!) στη συνάθροιση, γεγονός που μπορεί να προκαλέσει αναταραχές, επεισόδια και βία. Τέλος, στην περίπτωση γ, πώς ορίζεται ο «επαρκής» αριθμός; Σε μεγάλες συναθροίσεις, πώς γίνεται να υπάρξει πραγματικά επαρκής αριθμός;

Υ.Γ. Πώς προστατεύεται η συνάθροιση και ο διοργανωτής από προβοκατόρικες ενέργειες;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο: Το συγκεκριμένο άρθρο δεν αναθέτει εξωπραγματικές αρμοδιότητες στον οργανωτή της δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης αλλά καθορίζει ένα συγκεκριμένο και σαφές πλαίσιο υποχρεώσεων, προκειμένου ο οργανωτής να συμμετέχει στην ομαλή διεξαγωγή της συνάθροισης, σε συνεργασία με τις αρχές επιβολής του νόμου. Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

ΑΡΘΡΟ 7:

Άρθρο 7

Απαγόρευση

1. Επικείμενη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση μπορεί να απαγορευθεί αν:

α. επαπειλείται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια, λόγω ιδιαιτέρως πιθανής διάπραξης σοβαρών εγκλημάτων ιδίως κατά της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας, της ιδιοκτησίας και της πολιτειακής εξουσίας ή

β. απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής σε ορισμένη περιοχή ή

γ. πρόκειται για δημόσια υπαίθρια συνάθροιση ο σκοπός της οποίας αντιτίθεται προς το σκοπό ήδη προγραμματισμένης γνωστοποιηθείσας κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 3 του παρόντος και μη απαγορευθείσας συνάθροισης που πραγματοποιείται ή βρίσκεται σε εξέλιξη στην ίδια περιοχή ή εγγύς της ίδιας περιοχής και κατά το αυτό χρονικό διάστημα.

2. Στις περιπτώσεις (β) και (γ) της προηγούμενης παραγράφου η κατά την παρ. 1 του άρθρου 9 του παρόντος νόμου αρμόδια αστυνομική ή λιμενική αρχή δύναται να υποδεικνύει ενδεικτικά, ως εναλλακτικές επιλογές, άλλες περιοχές, κατάλληλες για την πραγματοποίηση της συνάθροισης.

3. Η απόφαση για την απαγόρευση δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης κοινοποιείται στον οργανωτή εγκαίρως πριν από τον αιτηθέντα για την πραγματοποίησή της χρόνο.

4. Για τη λήψη της απόφασης περί απαγόρευσης, όπως και για την επιβολή περιορισμών κατά τα οριζόμενα στο επόμενο άρθρο σε γνωστοποιηθείσα δημόσια υπαίθρια συνάθροιση λαμβάνονται υπόψη ιδίως: (α) ο εκτιμώμενος αριθμός συμμετεχόντων, (β) η περιοχή πραγματοποίησής της, (γ) ο βαθμός επικινδυνότητας αυτής ως προς την πιθανότητα διάπραξης σοβαρών εγκλημάτων και διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής.

ΣΧΟΛΙΑ:

<u>Σχόλιο</u>	<u>1:</u>	NOMΟΘΕΤΙΚΟΝ	ΔΙΑΤΑΓΜΑ	ΥΠ'	ΑΡΙΘ.	794
Περὶ [...]		δημοσίων			συναθροίσεων	
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ						II.
ΟΡΟΙ	ΤΗΡΗΤΕΟΙ	ΚΑΤΑ	ΤΑΣ	ΔΗΜΟΣΙΑΣ	ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΕΙΣ	
[...]						
Ἄρθρον						6.
Εἰδικοὶ ὅροι	ἐπὶ	δημοσίων	συναθροίσεων	ἐν	ὑπαίθρῳ.	
«1. Γνωστοποιηθείσης κατὰ τὸ ἄρθρον 3 παράγραφοι 4 καὶ 5 τοῦ παρόντος δημοσίας συναθροίσεως ἐν ὑπαίθρῳ, ἢ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ ταύτην, ἐὰν ἤθελε κρίνει, μετ' ἔρευναν, ὅτι ἐκ τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς ἐπικεῖται κίνδυνος διὰ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν, μὴ δυνάμενος νὰ ἀποτραπῇ δι' ἠπιωτέρων ἀστυνομικῶν μέτρων.						
[...]						
3. Ἡ ἀπόφασις περὶ ἀπαγορεύσεως δημοσίας συναθροίσεως ἐν ὑπαίθρῳ δέον νὰ περιέχῃ τοὺς λόγους τοῦ δικαιολογοῦντας, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐκδόντος ταύτην, τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον τῆς δημοσίας τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ τὴν ἀδυναμίαν ἀποτροπῆς αὐτοῦ δι' ἄλλων ἠπιωτέρων τῆς ἀπαγορεύσεως μέτρων.						
4. Ἐντὶ τῆς πλήρους ἀπαγορεύσεως δύναται, δι' ἠτιολογημένης ἀποφάσεως τῆς ἀρμοδίας ἀστυνομικῆς διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν ἀρχῆς, νὰ ἐπιτραπῇ ἢ συνάθροισις ὑπὸ ὅρους, ὡς ἢ μετὰθεσις τοῦ χρόνου ἢ τοῦ τόπου τῆς συναθροίσεως ἢ ὑπὸ ἄλλους εἰδικοὺς περιορισμοὺς πέραν τῶν ὑπὸ τοῦ παρόντος ὀριζομένων.						
5. Ἡ ἀπόφασις, ἢ ἀπαγορεύουσα τὴν δημοσίαν συνάθροισιν ἐν ὑπαίθρῳ ἢ ἢ ἐπιτρέπουσα ταύτην ὑπὸ ὅρους, δέον νὰ κοινοποιῆται εἰς τὸν πρόεδρον τῆς συναθροίσεως ὀκτῶ τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς συναθροίσεως. Μὴ κοινοποιηθείσης ἀντιθέτου τινὸς ἀποφάσεως ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, ἢ δημοσία ἐν ὑπαίθρῳ συνάθροισις λογίζεται ὡς μὴ ἀπαγορευθεῖσα.						

[...]»

Όταν το σχέδιο νόμου ενός κράτους δικαίου είναι πιο απαγορευτικό του αντιστοίχου νομοθετήματος μίας στρατιωτικής δικτατορίας, ως προς το δικαίωμα του συνέρχεσθαι, εμφανίζονται ερωτηματικά ως προς την πραγματική ύπαρξη κράτους δικαίου ή όχι. Με τα προσχήματα των εγκλημάτων κατά της πολιτειακής εξουσίας και της διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής μπορούν κάλλιστα να καταπιεστούν ορισμένες πολιτικές και κοινωνικές ομάδες.

Πώς γίνεται η Χούντα να απαιτούσε αιτιολόγηση για την οποιαδήποτε απαγόρευση και η σημερινή κυβέρνηση να επιτρέπει την αυθαίρετη και αναίτιολογητη απαγόρευση; Γιατί το χρονικό όριο οκτώ ωρών για την απαγόρευση μιας συνάθροισης απαλείφεται και αντικαθίσταται από τον αόριστο όρο «εγκαίρως»; Γιατί δεν συμπεριλαμβάνεται η νομιμοποίηση συνάθροισης που δεν έλαβε έγκαιρη ειδοποίηση απαγόρευσης; Με ποιους ακριβώς δείκτες ορίζεται απαγορευτέα μία συνάθροιση βάσει των αριθμών συμμετεχόντων, την περιοχή πραγματοποιήσεως και τον βαθμό επικινδυνότητας; Ήτοι, ποιοι είναι πολλοί και ποι είναι λίγοι; Πού «μας κάνει» και πού όχι; Ποιος και τι είναι επικίνδυνο και τι όχι; Το παρόν άρθρο αναπράγει πάλι νομοθεσία της Χούντας, αλλά χειρότερη, πιο αυθαίρετη, πιο αόριστη, και πρέπει τουλάχιστον να γίνουν πιο συγκεκριμένες οι διατάξεις του.

Σχόλιο 2: Οι διαδηλώσεις δεν διαταράσσουν την κοινωνική ζωή. Η εμπειρία έχει δείξει ότι η κοινωνική ζωή διαταράσσεται κυρίως από την παρουσία των ΜΑΤ και των άλλων ένοπλων κρατικών ομάδων που κλείνουν χωρίς λόγο σειρά από δρόμους που δεν έχουν καμία σχέση με το χώρο πραγματοποίησης των διαδηλώσεων, ακριβώς για να προκαλέσουν αναστάτωση, ταλαιπωρία και κατά συνέπεια την αγανάκτηση του κόσμου. Όσο για την οικονομική ζωή που διαταράσσεται δήθεν από τις διαδηλώσεις, οι εμπνευστές του Σ/Ν θα πρέπει καλύτερα να ανατρέξουν στους λόγους φτωχοποίησης μεγάλης μερίδας του κόσμου που βρίσκεται σε οικονομική δυσπραγία. Όσο για τους καταστηματαρχες, αντί να δυσφορούν με τις διαδηλώσεις, μάλλον θα έπρεπε ζητήσουν το λόγο από αυτούς που μας οδήγησαν στην οικονομική κρίση με αποτέλεσμα οι δουλειές τους να πάρουν την κατρακύλα, και όχι να τα βάζουν με τους διαδηλωτές.

Με το εν λόγω άρθρο νομιμοποιείται πλήρως η αστυνομική αυθαιρεσία καθώς οι διατάξεις του για την απαγόρευση των διαδηλώσεων έρχονται σε πλήρη αντίθεση με την έννοια του κράτους δικαίου και με την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όντας περισσότερο περιοριστικές και από τις διατάξεις του ν.794 της Χούντας των συνταγματάρχων.

Σχόλιο 3: Η ιστορία των ατομικών ελευθεριών δεν είναι παρά η ίδια η ιστορία του αγώνα της ανθρωπότητας για ελευθερία, δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια απέναντι κάθε φορά σε διαφορετικές πηγές εξουσίας. Στην Ελληνική ιστορία, σε όλα τα ελληνικά συντάγματα από την πρώτη στιγμή λειτουργίας του ελληνικού κράτους, ως ανεξάρτητου, υπάρχει ιδιαίτερη μνεία για την προστασία των δικαιωμάτων των Ελλήνων πολιτών, προστασία η οποία αυξάνει καθώς το κράτος επιβάλλεται σταδιακά από κράτος αποχής σε προστατευτικό κοινωνικό κράτος δικαίου. Σύμφωνα με τον ορισμό που παραθέτει ο Καθηγητήςκ. Α. Γ. Δημητρόπουλος Συνταγματικά είναι τα δικαιώματα που παρεχόμενα στα άτομα ως μέλη

του κοινωνικού συνόλου, θεμελιώνουν πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά δικαιώματα, τα οποία αποτελούν τις κατά την αντίληψη του συντακτικού νομοθέτη βασικές εξειδικεύσεις της ανθρώπινης αξίας. Το αμυντικό τους περιεχόμενο στρέφεται κατά της κρατικής και κάθε άλλης εξουσίας, το προστατευτικό τους περιεχόμενο στρέφεται μόνο προς το κράτος αξιώνοντας την παροχή βοήθειας για την απόκρουση κάθε απειλής, το δε εξασφαλιστικό, εφόσον αναγνωρίζεται, στρέφεται επίσης προς το κράτος, αξιώνοντας την παροχή των απαραίτητων μέσων για την άσκηση του δικαιώματος αυτού.

Συμφωνα με τα παραπάνω, το παρόν νομοσχέδιο καλείτε να περιορίσει συνταγματικά δικαιώματα που κατακτήθηκαν πριν πολλά χρόνια και με μεγάλους αγώνες. Ούτε λίγο ούτε πολύ η χούντα των συνταγματαρχών παίρνει σάρκα και οστά με την αστυνομική βία που νομιμοποιείτε από το παρόν νομοσχέδιο, καθώς οι διατάξεις του για την απαγόρευση των συναθροίσεων έρχονται σε πλήρη αντίθεση με την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο 1: Οι διατάξεις του σχεδίου νόμου προτείνονται επί τη βάσει της επιταγής της ειδικής επιφύλαξης υπέρ του νόμου, που καταλείπει η συνταγματική διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 11 προκειμένου να διαμορφωθεί ένα σύγχρονο νομικό πλαίσιο για την άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι και ειδικότερα τη διενέργεια δημοσίων συναθροίσεων. Με το παρόν σχέδιο νόμου, καθορίζονται το γενικότερο πλαίσιο άσκησης του δικαιώματος της συνάθροισης. Ειδικότερα θέματα, όπως η αιτιολόγηση της απόφασης απαγόρευσης, ή το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα εντός του οποίου θα πρέπει να κοινοποιηθεί η απόφαση απαγόρευσης στον οργανωτή της συνάθροισης, θα καθορισθούν με το κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 15 προεδρικό διάταγμα. Ο εκτιμώμενος αριθμός συμμετεχόντων, η περιοχή πραγματοποίησής της συνάθροισης και ο βαθμός επικινδυνότητας αυτής ως προς την πιθανότητα διάπραξης σοβαρών εγκλημάτων και διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής, αναφέρονται ενδεικτικά ως κριτήρια που μεταξύ πολλών άλλων λαμβάνονται υπόψη για την λήψη απόφασης απαγόρευσης και σε καμία περίπτωση δεν θεωρούνται δείκτες, βάσει των οποίων θα απαγορεύονται οι συναθροίσεις.

Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

Σχόλιο 2: Με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις καλύπτεται ένα κενό στην προστασία των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών υπό το ισχύον Σύνταγμα κατ' επιταγή της ειδικής επιφύλαξης υπέρ του νόμου, που καταλείπει η συνταγματική διάταξη της παρ. 2 του άρθρου 11 προκειμένου να διαμορφωθεί ένα σύγχρονο νομικό πλαίσιο για την άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, τις επιταγές του άρθρου 11 του Συντάγματος και του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, ώστε αφενός μεν να διασφαλίζεται ισόρροπα η ακώλυτη άσκηση του συγκεκριμένου δικαιώματος των πολιτών, αφετέρου δε προστατεύεται η δημόσια ασφάλεια και να μην διαταράσσεται υπέρμετρα η κοινωνικοοικονομική ζωή ορισμένης περιοχής.

Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

Σχόλιο 3: Με τις διατάξεις του σχεδίου νόμου επιδιώκεται η διασφάλιση της άσκησης του δικαιώματος στη συνάθροιση, εντός ενός σύγχρονου θεσμικού πλαισίου, που πληροί την αρχή της αναλογικότητας και είναι εναρμονισμένο με τις επιταγές του άρθρου 11 του Συντάγματος και του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, ώστε αφενός μεν να διασφαλίζεται η ακώλυτη άσκηση του συγκεκριμένου δικαιώματος των πολιτών, αφετέρου δε προστατεύεται η δημόσια ασφάλεια και να μην διαταράσσεται υπέρμετρα η κοινωνικοοικονομική ζωή. Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

ΑΡΘΡΟ 8:

Άρθρο 8

Περιορισμοί

1. Επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών σε σχέση με επικείμενη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση, εάν πιθανολογείται ότι η διεξαγωγή της θα διαταράξει δυσανάλογα την κοινωνικοοικονομική ζωή της συγκεκριμένης περιοχής, λόγω ιδίως των ειδικότερων κυκλοφοριακών και άλλων ιδιαίτερων τοπικών συνθηκών.
2. Επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών σε σχέση με δημόσια υπαίθρια συνάθροιση που βρίσκεται σε εξέλιξη, εάν η διεξαγωγή της προκαλεί δυσανάλογα μεγάλη διατάραξη στην κοινωνικοοικονομική ζωή της περιοχής, λόγω ιδίως του αριθμού των συμμετεχόντων και λαμβάνοντας υπόψη ιδίως τις ειδικότερες κυκλοφοριακές και άλλες ιδιαίτερες τοπικές συνθήκες.
3. Η απόφαση για την επιβολή περιορισμών σε γνωστοποιηθείσα συνάθροιση κοινοποιείται στον οργανωτή εγκαίρως πριν από τον αιτηθέντα για την πραγματοποίησή της χρόνο.

ΣΧΟΛΙΑ:

Σχόλιο 1: Από την παρ. 3 ενδεχομένως να προκύψει ένα ερμηνευτικό πρόβλημα: εάν η συνάθροιση γίνει χωρίς γνωστοποίηση, μπορούν να τεθούν οι περιορισμοί του παρόντος άρθρου; Και, αν ναι, σε ποιον και πότε γνωστοποιούνται αυτοί;

Σχόλιο 2: Πρέπει να ληφθεί υπόψη το μέτρο της αναλογικότητας. Πόσο πράγματι διαταρράσει η πολύ προσωρινή παρουσία μιας ομάδας ανθρώπων σε έναν δρόμο; Με ποια κριτήρια περιοχής και πληθυσμού της συναθροίσεως ακριβώς θα επιβάλλονται οι περιορισμοί; Και αυτό το άρθρο είναι επικίνδυνα αόριστο. Τι περιορισμοί μπορούν να επιβληθούν; Γελοιότητες του τύπου «να πηγαίνουν από πεζοδρόμιο ή το μισό μόνο οδόστρωμα» καλό είναι να αποφευχθούν.

Υ.Γ. Όταν ο Γιάννης Βρούτσης μείωσε μονομερώς τον κατώτατο μισθό κατά €160, πόσο διαταράχθη η κοινωνικοοικονομική ζωή του συνόλου της χώρας;

Σχόλιο 3: Το άρθρο αυτό είναι απολύτως αόριστο, και υποκειμενικό. Μία συνάθροιση μπορεί να λάβει χώρα για να διαμαρτυρηθεί για μέτρα που διαταράσσουν σοβαρά την κοινωνικοοικονομική ζωή της χώρας. Πολλές φορές τα υπερβολικά μέτρα ασφαλείας που παίρνει η αστυνομία είναι αυτά που διαταράσσουν περισσότερο την πόλη και όχι οι συναθροίσεις. Όταν αναφέρεται ο αριθμός, μια μεγάλη συνάθροιση ενοχλεί περισσότερο ή

λιγότερο; Πως μπορεί να το ξέρει ο οργανωτής τον αριθμό από πριν; τι σημαίνει εγκαίρως;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο 1: Όπως ορίζεται στις διατάξεις της παρ. 3 του άρθρου 3 του σχεδίου νόμου, «Αυθόρμητη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση που δεν έχει γνωστοποιηθεί κατά τα οριζόμενα στις προηγούμενες παραγράφους δύναται να επιτραπεί εφόσον δεν διαφαίνονται κίνδυνοι διασάλευσης της δημόσιας ασφάλειας ή σοβαρής διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής. Στην περίπτωση αυτή η αρμόδια αστυνομική ή λιμενική αρχή καλεί τους συμμετέχοντες να ορίσουν οργανωτή εφόσον οι υφιστάμενες συνθήκες το επιτρέπουν, ενώ δύναται να επιβάλει περιορισμούς σύμφωνα με το άρθρο 8. Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με αυτούς καθώς και με την υποχρέωση ορισμού οργανωτή, η αστυνομική ή λιμενική αρχή δύναται να προβεί στη διάλυση της ανωτέρω συνάθροισης». Συνεπώς, είναι δυνατή η επιβολή περιορισμών βάσει της προπαρατεθείσας διάταξης.

Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

Σχόλιο 2 και 3: Τόσο στην παρ. 1 όσο και στην παρ. 2 του εν λόγω άρθρου, αναφέρεται ότι επιτρέπεται η επιβολή περιορισμών σε σχέση με επικείμενη ή εν εξελίξει δημόσια υπαίθρια συνάθροιση, εάν είτε πιθανολογείται ότι η διεξαγωγή της θα διαταράξει δυσανάλογα την κοινωνικοοικονομική ζωή της συγκεκριμένης περιοχής, λόγω ιδίως των ειδικότερων κυκλοφοριακών και άλλων ιδιαίτερων τοπικών συνθηκών, είτε ήδη προκαλεί διατάραξη στην κοινωνικοοικονομική ζωή της περιοχής, η οποία είναι δυσανάλογα μεγάλη. Κατά συνέπεια, ήδη τίθεται ως προϋπόθεση η τήρηση της αρχής της αναλογικότητας.

Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

ΑΡΘΡΟ 13:

Άρθρο 13

Προσωρινή και οριστική δικαστική προστασία

1. Ο οργανωτής δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης που απαγορεύθηκε, δικαιούται να ζητήσει την αναστολή της εκτέλεσης της σχετικής απόφασης από την Επιτροπή Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας και υπό τους όρους του άρθρου 52 του π.δ. 18/1989 (Α'8), χωρίς να χρειάζεται να έχει υποβάλει ταυτοχρόνως αίτηση ακυρώσεως. Η προσωρινή διαταγή και η απόφαση της Επιτροπής Αναστολών που δέχεται την αίτηση αποβάλλουν αυτοδικαίως την ισχύ τους, αν ο οργανωτής δεν υποβάλει αίτηση ακυρώσεως εντός δεκαημέρου από τη χορήγηση της αναστολής.

2. Ο οργανωτής μπορεί να ζητήσει την ακύρωση της απόφασης με την οποία απαγορεύθηκε δημόσια υπαίθρια συνάθροιση με αίτηση ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας.

3. Ο οργανωτής μπορεί να ζητήσει την ακύρωση της απόφασης με την οποία επιβλήθηκαν περιορισμοί στη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση ή της απόφασης με την οποία αυτή διαλύθηκε, με αίτηση ενώπιον του κατά τόπον αρμόδιου Διοικητικού Πρωτοδικείου, το οποίο δικάζει σε πρώτο και τελευταίο βαθμό.

4. Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 32 του π.δ. 18/1989 δεν εφαρμόζεται στις δίκες του παρόντος άρθρου.

ΣΧΟΛΙΑ:

Σχόλιο 1: Καλό είναι αντί για εμπλοκή του συμβουλίου της επικρατείας, να προβλεφθεί ότι για τα σχετικά ένδικα βοηθήματα-μέσα αρμόδιο είναι το κατά τόπο αρμόδιο Διοικητικό Πρωτοδικείο (σε τριμελή σύνθεση ή μονομελή σύνθεση) είτε εν συμβουλίω, είτε σε κανονική εκδίκαση & να μην προβλέπεται β' βαθμός εκδίκασης. Με το να δίνεται αρμοδιότητα & στο Στε δημιουργούνται δυσεπίλυτα προβλήματα, λόγω του ότι για κάτι που θα αφορά την χ περιοχή (που μπορεί να βρίσκεται στην άκρη της ελληνικής επικράτειας) να απασχολείται ένα Δικαστήριο που δεν θα έχει εγγύτητα με τον τόπο, θα επιβαρύνεται δε υπέρογκα ο όποιος ενδιαφερόμενος να προσβάλλει την διοικητική πράξη και θα φορτωθεί μια σειρά υποθέσεων το ήδη βεβαρυμένο με υποθέσεις Συμβούλιο της Επικρατείας .

Σχόλιο 2: Τη δικαστική συνδρομή μέσω του ΣτΕ, μάλλον σαν κοροϊδία θα μπορούσε να το εκλάβει κάποιος γνώστης των δυσλειτουργιών και των καθυστερήσεων του ΣτΕ, αλλά και της σοβαρής οικονομικής επιβάρυνσης που συνεπάγεται μια προσφυγή στο ΣτΕ. Στην ουσία εισάγεται ακόμα ένα εμπόδιο στη διοργάνωση διαδηλώσεων με τη μορφή μιας κατ' επίφαση δικαστικής προστασίας, για τα μάτια του κόσμου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο 1 και 2: Λόγω της σοβαρότητας του μέτρου της απαγόρευσης επικείμενης δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης προκρίθηκε το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο της χώρας να είναι αυτό που θα επιλαμβάνεται ως προς τον έλεγχο της νομιμότητας του αποφασισθέντος μέτρου τόσο για την προσωρινή όσο και για την οριστική δικαστική προστασία. Προτείνεται η μη υιοθέτηση των σχολίων.

ΑΡΘΡΟ 14:

Άρθρο 14

Ποινικές και αστικές κυρώσεις.

1. Με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 170 και 189 του Ποινικού Κώδικα, όσοι μετέχουν σε δημόσια υπαίθρια συνάθροιση, η οποία έχει απαγορευθεί νόμιμα με απόφαση της αρμόδιας αστυνομικής ή λιμενικής αρχής ή παρεμποδίζουν τη διεξαγωγή δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης, τιμωρούνται με φυλάκιση μέχρι ενός (1) έτους.
2. Στην περίπτωση που παρεισφρέουν σε αυτήν πρόσωπα με σκοπό να αλλοιώσουν με βιαιοπραγίες τον ειρηνικό χαρακτήρα της συνάθροισης, τιμωρούνται με φυλάκιση μέχρι δύο (2) ετών, εκτός αν οι πράξεις τους τιμωρούνται βαρύτερα με άλλη διάταξη.
3. Με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 170 και 189 του Ποινικού Κώδικα, όσοι

δεν συμμορφώνονται προς τους περιορισμούς που επιβάλλει η παριστάμενη αστυνομική ή λιμενική αρχή τιμωρούνται με φυλάκιση μέχρι ενός (1) έτους. Αν οι υπαίτιοι του προηγούμενου εδαφίου τέλεσαν βιαιοπραγίες, τιμωρούνται με φυλάκιση μέχρι δύο (2) ετών, εκτός αν οι πράξεις τους τιμωρούνται βαρύτερα με άλλη διάταξη.

4. Ο οργανωτής δημόσιας υπαίθριας συνάθροισης ευθύνεται για την αποζημίωση όσων υπέστησαν βλάβη της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας και της ιδιοκτησίας από τους συμμετέχοντες στη δημόσια υπαίθρια συνάθροιση. Από την ευθύνη αυτή απαλλάσσεται, εάν είχε γνωστοποιήσει εγκαίρως τη διεξαγωγή της συνάθροισης και αποδεικνύει ότι είχε λάβει όλα τα πρόσφορα και αναγκαία μέτρα για την πρόληψη και αποτροπή της ζημίας, σύμφωνα με το άρθρο 4 του παρόντος νόμου.

5. Η διάταξη της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζεται αναλογικά και για τον οργανωτή της παραγράφου 3 του άρθρου 3 του παρόντος.

ΣΧΟΛΙΑ:

Σχόλιο: Σε ένα ακόμα άρθρο παρουσιάζονται διατάξεις πιο τιμωρητικές από αυτές της Χούντας: στο ν.δ. 794/1971 υπήρξαν τα εξής άρθρα: "Άρθρον 9. Ποινική ευθύνη των διοργανωτών και ομιλητών δημοσίας συναθροίσεως. "Άρθρον 10. Ποινική ευθύνη των διαταρασσόντων δημοσίαν συνάθροισιν. "Άρθρον 11. Όπλοφοροῦντες. "Άρθρον 12. Πρόσωπα ξένα πρὸς τὴν δημοσίαν συνάθροισιν.

Για τους απλούς συμμετέχοντες δεν προβλεπόταν καμία ποινή! Για τους διοργανωτές μάλιστα, προβλέπονταν ποινές διαρκείας μηνών. Μόνο για όσους διετάρασαν τις συναθροίσεις προβλέπονταν οι ποινές του παρόντος Σ/Ν. Μηδενική φυσικά αναφορά στην αστική ευθύνη αποζημίωσης του οργανωτή που προβλέπεται στο παρόν. Η ποινικοποίηση απλής εξάσκησης του δικαιώματος του συνέρχεσθαι είναι αντιδημοκρατική και αντισυνταγματική, και πρέπει να αποσυρθεί οπωσδήποτε. Αφήστε το λαό να αντιπολιτευθεί ελεύθερα!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο: Το άρθρο 14 προβλέπει ως ιδιώνυμο ποινικό αδίκημα τη συμμετοχή σε νομίμως απαγορευθείσα με απόφαση της αστυνομικής αρχής δημόσια υπαίθρια συνάθροιση, καθόσον μετά την κατάργηση του άρθρου 171 Π.Κ. «Θρασύτητα κατά της αρχής», με το ν. 4619/2019 με τον οποίο τέθηκε σε ισχύ ο νέος ποινικός κώδικας από την 01-07-2019, δεν υφίστατο κύρωση για τη συγκεκριμένη συμπεριφορά. Παράλληλα, προβλέπονται ως ποινικά αδικήματα, η παρεμπόδιση της διεξαγωγής συνάθροισης με τέλεση βιαιοπραγιών και την παρείσφρηση σε αυτήν με σκοπό να αλλοιώσουν με βιαιοπραγίες τον ειρηνικό χαρακτήρα της (παράγραφος 1) και η μη συμμόρφωση προς τους περιορισμούς που επιβάλλει η αστυνομική ή λιμενική αρχή (παράγραφος 2). Οι ανωτέρω ποινικές κυρώσεις είναι ανάλογες με τη βαρύτητα των τελεσθέντων αδικημάτων. Η αστική ευθύνη του οργανωτή, αφορά στην αποκατάσταση των ζημιών όσων υπέστησαν βλάβη της ζωής, της σωματικής ακεραιότητας και της ιδιοκτησίας από τους συμμετέχοντες σε δημόσια υπαίθρια συνάθροιση, ευθύνη από την οποία απαλλάσσεται αν είχε γνωστοποιήσει εγκαίρως τη συνάθροιση και αποδεικνύει ότι είχε λάβει τα αναγκαία και πρόσφορα μέτρα για την

πρόληψη και αποτροπή της ζημίας.
Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.

ΑΡΘΡΟ 15:

Άρθρο 15 Εξουσιοδότηση

Με προεδρικό διάταγμα, το οποίο εκδίδεται μετά από πρόταση του Υπουργού Προστασίας του Πολίτη και του Υπουργού Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής ρυθμίζονται ειδικότερα ζητήματα εφαρμογής του παρόντος, καθώς και οι αναγκαίες λεπτομέρειες σχετικά με τα μέσα και τις διαδικαστικές προϋποθέσεις διάλυσης των δημόσιων υπαίθριων συναθροίσεων.

ΣΧΟΛΙΑ:

Σχόλιο: Το παρόν Σ/Ν είναι ένα καθ' όλα αντιδημοκρατικό και αντισυνταγματικό νομοθέτημα, που παραβιάζει κάθε αρχή του κράτους δικαίου και τα ανθρώπινα δικαιώματα, με στόχο να ποδηγετήσει και να καταστείλει κάθε αντίθετη φωνή και όχι στην πραγματικότητα να ρυθμίσει τα των συγκεντρώσεων γι' αυτό και θα πρέπει να αποσυρθεί, κατά τη γνώμη μας, στο σύνολό του.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ:

Σχόλιο: Με τις διατάξεις του σχεδίου νόμου καλύπτεται ένα υπαρκτό κενό στην προστασία των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών. Στο ισχύον Σύνταγμα υφίσταται ειδική επιφύλαξη υπέρ του νόμου στην παρ. 2 του άρθρου 11 προκειμένου να διαμορφωθεί ένα σύγχρονο νομικό πλαίσιο για την άσκηση του δικαιώματος του συνέρχεσθαι και ειδικότερα τη διενέργεια δημοσίων συναθροίσεων.
Προτείνεται η μη υιοθέτηση του σχολίου.